

Voorwoord

Anne maakt vreselijke dingen mee in haar leven, zo zwaar dat het nauwelijks te dragen is. Ze wacht al zo lang op iemand die haar komt bevrijden uit haar gevangenis. Zou ze op een dag haar prins vinden? Of zou haar grote liefde Iemand anders zijn, Iemand die haar tranen echt kan drogen, die haar door en door kent en die voor eeuwig haar grote liefde zal zijn.

**Opgedragen aan Roel
en Rebecca St. James
en mijn familie**

Geheime tranen

Een verborgen geheim
Niemand wist ervan
Zorgde voor tranen
Geheime tranen
Die niemand kon drogen

Een ongekend gemis
Niemand had het door
Zorgde voor tranen
Niet gedroogde tranen
Die niemand kon zien
Ze waren vervlogen

Een grote afwijzing
Niemand was erbij
Zorgde voor tranen
Onbegrepen tranen
Die niemand kon ontdekken
Ze waren verborgen

Een gebroken hart
Iemand voelde mee
Bracht vele tranen
Ongetrooste tranen
Die niemand kon tellen
Die niemand kon vangen
Die niemand kon begrijpen
Behalve Eén

Anne had nooit gedacht dat er een dag zou komen dat ze de gedachte van zich af kon zetten dat ze nooit zou trouwen. Ze wist niet waarom ze dat steeds had gedacht. Misschien omdat ze nooit een man was tegen gekomen die sterk genoeg was om haar te redden uit de gevangenis waarin ze zat opgesloten. Misschien vanwege het geheim. Maar die dag kwam. Ze vroeg zich af waarom ze steeds maar geen gelegenheid kreeg om met hem te praten. Was dit de man waar ze haar hele leven op had gewacht? Iemand had haar verteld dat als een jongen meer dan tien seconden naar je staart, het best zo kon zijn dat hij verliefd op je is. Ze kon zich niet herinneren dat dat ooit was gebeurd en ze kon zich niet voorstellen dat het ooit zou gebeuren.

26 Mei 2006

Lief Dagboek,

Zou mijn prins op het witte paard, mijn ware Jakob, mij ooit kunnen bevrijden uit deze gevangenis? Zou hij de zoektocht naar mijn hart weten te beëindigen? Zou hij ooit een einde maken aan het jarenlange wachten in eenzaamheid? Zou hij het zijn, die onbereikbaar is? Zijn prachtige stem verdwijnt in de wind. Niemand kan mij vertellen waar ik hem kan vinden. Zou hij mij kunnen vinden, voordat ik verdwenen ben?

Liefs, Anne

Op een mooie zonnige dag in het voorjaar ging Anne naar de kerk, en ze ging de laatste tijd altijd met twee redenen. Ze ging om Love te ontmoeten, haar levenslange Metgezel en beste Vriend, en voor James Apple, die haar de hele tijd ontweek. Ze bracht de dag thuis door, zoals ze vaker deed, uitkijkend naar de avond activiteit van de kerk. De kerk had een enorm hoog, schuin dak, dat soms kraakte door de wind. De kerk had drie ruimtes, in de grootste werd de dienst gehouden, en een balkon. Vaak besteedde ze van tevoren aandacht aan haar uiterlijk, omdat ze net als veel meisjes mooi wilde zijn, ook al voelde ze zich bijna nooit mooi. Ze probeerde er uit te zien als een prinsesje, met haar lange goudblonde haar, dat zo mooi kon glanzen in

de zon.

Maar de littekens en ontstekingen in haar gezicht maakte haar soms aan het huilen, want ze dacht dat als ze mooier zou zijn, de mensen liever met haar om zouden willen gaan. Dus probeerde ze haar littekens met make-up te verstoppen, en hoewel ze eigenlijk wel wist dat het er nog slechter op werd, durfde ze bijna niet zonder make-up naar de kerk te gaan, of op straat te lopen. Niemand had haar ooit echt gezegd dat ze mooi was, omdat het geschilderde beeld dat de wereld dagelijks met iedereen deelde niet het spiegelbeeld was dat Anne zag als ze in de spiegel keek. Maar ze wist niet dat het eigenlijk van niemand een spiegelbeeld was. Het was zo moeilijk voor haar om in een land te leven waar het uiterlijk vaak bepaalde of je mee deed of niet. Maar ze was wél mooi, omdat echte schoonheid van binnen zit, in de verborgen persoon van het hart. *Uw sieraad moet zijn de verborgen mens van het hart, met het onvergankelijke sieraad van een zachtmoedige en stille geest, die kostbaar is voor God.*

Waarom vonden de mensen het uiterlijk zo belangrijk? Je werd er geen beter of mooier mens van. Waarom beoordeelde bijna iedereen elkaar op basis van hun uiterlijk? Was dat eerlijk tegenover de mensen die volgens het model van de wereld niet mooi genoeg waren? Maar wie was er eigenlijk mooi genoeg, wie kon er ooit aan die standaard voldoen? En toch deden de meeste mensen hun uiterste best om goed voor de dag te komen. Deed Anne daar niet ook aan mee? Het leek een soort wedstrijd waarbij niemand goud kon winnen, maar waar de meeste mensen zich toch voor inschreven. En het was niet eens gratis, je moest er zoveel voor doen en laten, dat het genoeg kostte.

Anne had het gevoel dat ook zij beoordeeld werd. Het leek haast wel of ze buiten het beeld viel waar ze volgens de wereld aan moest voldoen. Als James haar net zo zou beoordelen, dan had ze geen kans om hem te leren kennen. Maar de vraag was ook of dat ooit zou gebeuren.

1 Petrus 3:4 Herziene StatenVertaling

Spiegelbeeld

Zie je de littekens
Die mijn hart verminken
Zie je de vele tranen
Waarin ik dreig weg te zinken
Zie jij ook dat perfect geschilderde beeld
Dat de wereld dagelijks met ons deelt
Dat is niet mijn spiegelbeeld
Dat is niet het spiegelbeeld van iemand die ik ken

Mijn spiegelbeeld doet mij pijn
Maar als God voor mij is
Wie zal tegen mij zijn
Doet jouw spiegelbeeld pijn
God is vóór jou, God is vóór jou
Wie zal tegen jou zijn

Ze lachen naar mij
Ze kijken naar mij
Wie kan mij scheiden van de liefde
God lacht ook naar mij
God kijkt ook naar mij
Wie kan mijn scheiden van Zijn liefde

Mijn spiegelbeeld doet mij pijn
Maar als God voor mij is
Wie zal tegen mij zijn
Doet jouw spiegelbeeld pijn
God is vóór jou, God is vóór jou
Wie zal tegen jou zijn

God kijkt met andere ogen
God kijkt met hele andere ogen
Zijn liefde blijft je trouw
En Gods ogen zien geen spiegelbeeld

Zijn ogen zien jou!!!

Ze stapte met een glimlach in de blauwe auto van haar ouders, legde haar tas met een zwaai voor de stoel naast haar, en gooide haar deur dicht. Autorijden was niet bepaald haar favoriete bezigheid, maar ze verbaasde zich erover dat verliefdheid zoveel moed kon geven. Voordat ze de auto startte deed ze iets dat ze altijd deed voor ze vertrok, ze vroeg om bescherming voor haar zelf, de auto en de medeweggebruikers. Ze zette hem in zijn achteruit en draaide voorzichtig de weg op, terwijl ze goed om zich heen bleef kijken. Het was een mooie zonnige dag geweest, iets wat de meeste mensen in haar land erg konden waarderen, omdat het er vele dagen van het jaar regende. Het zat mee met de stoplichten, meestal had ze geen groene golf, zoals vandaag. Op de weg waar ze reed vond ze het vaak lastig in te schatten wanneer ze moest stoppen, dus ze reed wel eens door oranje. Ze had nog niet zo heel veel rijervaring. Elke keer als ze naar de kerk ging hoopte ze dat ze eindelijk eens met James zou kunnen praten en zo ook op die mooie lentedag. De activiteit ging snel voorbij en Anne kreeg weer eens geen kans om hem te ontmoeten, maar zoals ze vaker deed probeerde ze zo lang mogelijk te blijven, om geen kans mis te lopen om met hem te praten. Dave begon een gesprekje met haar en ze probeerde zich te concentreren, maar dat viel niet mee, omdat ze er tegelijkertijd achter probeerde te komen of James nog ergens in het gebouw zou zijn. Dave moest het gemerkt hebben, want plotseling stopte hij het gesprek en liep weg. Op hetzelfde moment zag ze James, hij liep haar kant op. Hij had een groene sweater aan. Anne hield wel niet van groen, maar ze vond dat James alles mooi stond. Ze keek recht in zijn ogen voor een seconde en ze voelde zich blij dat hij er nog was. Voor een tweede seconde keek ze in zijn ogen en voelde dat ze niet meer weg kon kijken. Dus bleef ze kijken voor de derde en vierde seconde, maar bij seconde vijf stapte ze snel een paar passen naar achteren en op dat moment lukte het haar niet meer om te tellen, want op dat moment viel ze naar achteren en werd ze nog net op tijd opgevangen door de vrouw tegen wie ze aan viel. Dit was de eerste keer dat ze James hoorde lachen, en zelf kon ze ook niet anders meer. Het waren

misschien geen tien seconden, maar zijn ogen en zijn stem gaven Anne het verlangen in zijn buurt te zijn, hoewel zou blijken dat het misschien wel onmogelijk was. Plotseling was hij verdwenen. Lang voor het flauwval-scenario ontmoette Anne James voor de eerste keer. De eerste keer dat ze hem zag was ze aan het praten met zijn nicht, tijdens de wekelijkse gebedsbijeenkomst, en ze had het idee dat hij meeluisterde, maar dat liet hij niet merken. Zijn handen hield hij plat tegen elkaar en af en toe keek hij haar kant op. Ze voelde het verlangen met hem over haar problemen te praten, want de manier waarop hij bad raakte haar hart diep en een paar zoete tranen werden opgevangen door Love en verzameld in een kruik vol tranen. Er was geen kans om met hem te praten. Anne kon niet wachten tot ze hem weer zou zien.

Iets moeilijks gebeurde een aantal maanden eerder. Anne vertelde Love over haar verlangen om haar prins op het witte paard tegen te komen en ze maakte een lijstje van dingen die ze wilde vinden in een man. Ook al kon ze niet geloven dat een trouwerij voor haar was weggelegd, ze verlangde er diep in haar hart wel naar. Love vertelde haar dat Hij die persoon al op het oog had, maar dat ze nog zou moeten wachten om hem te ontmoeten. Dus ze vroeg Love of Hij haar man zo snel mogelijk in haar leven wilde brengen en ze vertelde dat ze alleen die persoon wilde accepteren als man die Love voor haar had uitgezocht, omdat ze maagd wilde zijn tot haar trouwdag en ze niet wilde dat iemand anders dat zou kapot maken. Haar reinheid was haar trots. Ze verlangde haast wanhopig naar iemand die haar hart kon begrijpen, misschien wel iemand die net als haar wist wat het was om veel te lijden. Ze kon alleen de gedachte niet verdagen dat haar toekomstige man ook zulk lijden had moeten dragen. Ze hoopte stiekem dat een prins haar zou bevrijden uit haar jarenlange gevangenschap. Maar ze wachtte al dertien jaar op bevrijding en nooit was er iemand langs gekomen en ze was nu al drieëntwintig. Anne wilde zo graag niet langer wachten.

Op dezelfde dag dat ze aan Love een man had gevraagd, ontmoette ze Jack op een Alpha Cursus die door de kerk van haar ouders gegeven werd. Hij was knap en leek ook op het beeld dat Anne geschetst had

en aan Love had verteld. Dus op het moment dat Anne Jack zag ging ze aan Love vragen of hij misschien de juiste man voor haar was. Ze kreeg geen antwoord.

Iets heel sterks trok haar weg van al haar dromen, maar ze realiseerde het zich niet. Ze vond juist een beetje hoop terug en wilde wanhopig graag iemand in haar leven die met haar door het leven ging, een maatje met wie ze dingen kon delen. De misleiding was heel sterk, maar ze wist niet dat hij niet de prins was die Love voor haar had uitgezocht. Ze probeerde achter Jack aan te gaan. Toen Anne's vader op een dag in een andere kerk moest preken, besloot ze mee te gaan, en daar zag ze Jack plotseling, geheel onverwacht. Ze werd verliefd op hem, maar het was doldwaze verliefdheid. Ze stuurde af en toe een berichtje, maar op een dag schreef Jack een heel boos berichtje terug waar Anne erg van schrok. Toch besloot ze naar haar nieuwe kerk te blijven gaan, ook al zag ze Jack na een tijdje helemaal niet meer.

Toen, op een avond, zag ze James tegenover haar zitten. Ze kon het niet helpen dat ze steeds naar hem zat te kijken, maar ze raakte ook even in de war. Love kon tot haar gedachten spreken, maar pride ook, en pride was zeer gemeen. Soms was het moeilijk te bepalen of het Love's of pride's stem was. Iemand zei in haar gedachten; dit is hem, je moet wachten op James. Was het Love? Was het pride? Anne voelde dat ze nooit ergens meer zeker van was geweest dan dat ze op James moest wachten. En ze voelde dat ze er een leven lang voor over had om te wachten. Ze ging er vanuit dat Love tot haar hart had gesproken, maar was dat eigenlijk wel zo?

Ook al kende ze Jack niet, het berichtje deed haar pijn. Ze besloot hem meteen te vergeven, die les had ze al jong geleerd. Had ze maar van tevoren geweten dat Love een heel ander plan had. Maar Love moest een hele goede reden hebben gehad om dat niet te vertellen.

Anne zat op een oude bank in de koffiezaal van de kerk. James zat op een andere bank en er zaten nog een aantal jongeren te praten.

‘Ik wil graag een vriendin. Ik heb wel eens verhalen gehoord dat mensen elkaar de eerste keer ontmoetten en meteen wisten dat ze de ware hadden gevonden. Zoiets wil ik ook wel meemaken.’

‘Tja, ik ook wel.’ Anne wist niet wat ze hoorde.

‘Dus dan hebben we een match?’ Gerard zei het zo droog dat Anne gewoon moest lachen.

‘Als ik eenentwintig ben en nog niemand heb!’

‘Moet ik zo lang wachten?’ James was op drie maanden na vier jaar jonger dan Anne.

Dat was een grapje, ook al zat er voor Anne een kern van waarheid in, en ze zou het zich herinneren op de dag dat hij eenentwintig werd. Een dag waarop Anne zichzelf kwijt zou zijn en iedereen die ze kende.

18 januari 1999

Lief dagboek,

Mijn verdriet is niet te meten, niemand weet waar zoveel tranen vandaan konden komen, maar Iemand bewaard ze als een kostbaarheid. Thuis wil ik mijn tranen verbergen, niemand mag ze zien, maar een waterval is soms niet te stoppen. Het mag niet, het kan niet, maar het is onoverkomelijk. Dag en nacht ben ik in slavernij, het leven bestaat enkel uit school en er is geen ontsnappen aan. Ik zou niet weten wat genieten betekend, wat leven betekend. Bestaat er zoiets als een leven buiten school? Ik mag niemand teleurstellen. Ik moet voldoen aan zoveel verwachtingen dat ik bijna verdrink van verdriet en gemis. Ik ben me bijna niet bewust van mijn bestaan, gebukt als ik ga onder een loodzware last. Ik zit vastgeketend aan het geheim waar ik zelf niet meer van weet. Het voelt alsof niemand mij kent, ook ik zelf weet niet wie ik ben. Ik begrijp niet dat het leven zo zinloos lijkt te zijn.

Je Anne

Ze schreef het liefst in het Engels en ze zou de Engelse taal in de loop der jaren steeds beter leren, ook haar woordenschat werd met de dag groter door alle nieuwe liedjes en interviews die ze hoorde en las. Anne had geen echte vriendschappen toen ze naar de middelbare school ging. Daarom werd Joanie haar denkbeeldige beste vriendin. Ze kon niet in het echt met haar praten, dus heel soms, als ze zich echt eenzaam voelde, verzoon ze wat ze allemaal tegen Joanie wilde zeggen.

Op een dag hoorde Anne Lisanne over Joanie praten.

‘Ze geeft in februari een concert. Ga je mee, Ella?’ Anne wilde meteen vragen of zij ook mee mocht, maar ze durfde het niet.

‘Nee, ik heb geen zin’. Ze liepen de stenen trap af naar het volgende lokaal.

‘Anders ga ik wel mee’. Het was eruit! Anne was naast Lisanne gaan lopen.

‘Natuurlijk mag je mee, en Ella wil niet eens.’

Dus gingen ze op 12 februari 1999 richting Barneveld. De concertzaal was al aardig gevuld met mensen, dus Lisanne en Anne zochten een plekje in het midden van de zaal. Het duurde vrij lang, maar uiteindelijk zagen ze Joanie het podium opkomen. Ze was zoveel mooier dan Anne zich had voorgesteld, en ze dacht even, kon ik maar zo mooi zijn. Tijdens het derde nummer werd de zaal flink enthousiast, en Anne en Lisanne werden bijna plat gedrukt en van links naar rechts gesleurd, en Anne kreeg even haast geen lucht. Ze was opgelucht toen Joanie zei dat de hele zaal moest gaan zitten. Ze pakte haar Bijbel en ging op een kruk zitten. Het maakte diepe indruk op Anne dat ze voor het eerst iemand vol passie over Love hoorde praten. Toen Joanie weer begon te zingen was er een moment dat Anne het gevoel kreeg dat ze werd opgetild naar boven in de zaal en daar voelde ze zich voor een moment heel dichtbij Love. Het was een moment dat ze op aarde nooit zou kunnen beschrijven.

Lisanne wilde graag een handtekening.

Joanie was ontzettend aardig voor hen, maar de meiden konden nauwelijks Engels, dus het was lastig praten. Tijdens de eerste les Engels op de middelbare school kon Anne slechts een paar woorden Engels, zoals ‘you’, en ook Lisanne zei dat ze het nog helemaal niet kon.

Dus toen ze die eerste les in het Engels over hun vakantie moesten vertellen, konden ze allebei geen woord uitbrengen.

‘Thank you for coming’ was het enige wat Anne te binnen schoot.

Lisanne wilde ook iets zeggen.

‘When will you come again?’ Joanie wist dat natuurlijk nog niet, maar ze hield van het land waar ze te gast was, dat stond vast.

Anne zou nog veel meer concerten van Joanie bezoeken. Omdat Joanie op haar concerten de organisatie Compassion promootte, zou Anne twee kindjes van Compassion gaan sponsoren, ze zou Jonas vijftien en een half jaar sponsoren.

Thuis op haar kamer kwamen de tranen van blijdschap, die opgevangen werden in een kruik. Het was lang geleden voor Anne dat ze zich zo goed voelde. Ze viel op haar knieën, ook al had ze dat nog nooit iemand zien doen, en de tranen stroomden in beekjes over haar gezicht. ‘Jezus, ik wil dat U in mijn hart komt wonen, ik wil de rest van mijn leven met U leven. Dank U wel voor Joanie en dat U mij heeft geraakt met Uw liefde. Amen’. Dat was haar eerste echte gebed. Schrijven was al één van haar passies, maar bidden werd ook een passie die Anne ontzettend hard nodig zou blijken te hebben. Ze viel die dag met tranen in slaap, tranen van pure blijdschap.

Donderdag 18 april 2000

Lief dagboek,

Al is het zo dat Joanie mij niet kent, en dat ik Joanie ook niet persoonlijk ken, ze is belangrijker voor me dan een piano voor een pianist en belangrijker dan een kunstenaar zijn schilderij zou vinden wanneer die een miljoen zou opleveren.

Daarom moesten we die brief wel schrijven, ook al weten we heel goed dat het onmogelijk is, omdat mijn dromen simpelweg bijna nooit uitkomen. Maar het hebben van één enkele droom kan je de moed geven om door te gaan, niet op te geven, en het geeft me het gevoel dat er meer is in het leven dan ik ooit voor mogelijk had gehouden.

Liefs van Anne

Anne en Lisanne praatten na het concert veel over Joanie, het was iets dat hen verbond. Langzaam opende Anne zich iets. Ze bedachten allemaal plannen om haar te kunnen ontmoeten, omdat ze Joanie allebei zo speciaal vonden, ze was hun grote voorbeeld geworden. Ze stuurden cadeautjes op, maar ze konden zich niet voorstellen dat Joanie ze zelf kreeg. Hun grootste tienerdroom was om Joanie te ontmoeten en met haar te praten. Alleen iemand ontmoeten die zo ver weg woonde was geen gemakkelijke opgave. Ze maakten zelfs een grapje, dat als het niet meteen zou lukken, ze Joanie dan zouden opzoeken als ze tachtig was! Dan zou ze vast en zeker tijd hebben. Vrijdag 19 mei 2000 was daarom een dag om nooit te vergeten, zoals Lisanne het zou verwoorden.

Het was het vijfde uur. Lisanne zat in lokaal 121 en had Nederlandse les bij van dhr. Dagblad. Anne zat in het lokaal ernaast, omdat ze in verschillende klassen zaten, want ze hadden verschillende profielen gekozen. Anne had ook Nederlandse les, en de leraar had iedereen net een opdracht gegeven, toen de deur openging. Er stond iemand met een camera, maar Anne ging gewoon beginnen aan haar opdracht. Ze hield niet zo van camera's. Toen hoorde ze plotseling haar naam. Ze was geschokt, waar hadden ze haar nou voor nodig? Martin Small vroeg haar om naar hem toe te komen, en terwijl ze liep begon ze te shaken.

‘Weet je waarvoor ik kom?’ Martin Small nam haar mee naar de gang. Anne kon haast geen woord uitbrengen en ze begreep er helemaal niets van, zo ontzettend zenuwachtig was ze. Ze had totaal niet door wat er aan de hand kon zijn.

‘Zullen we je vriendin hiernaast gaan halen?’ Nog steeds ging er geen lichtje branden bij Anne. De leraar van Lisanne was iets aan het uitleggen, voordat ze aan het werk konden. Lisanne zag een groepje leerlingen voor het raam staan, ze lachten, en ze dacht dat het examenkandidaten waren, die een grapje uithaalden. Plotseling ging de deur van het lokaal van Lisanne open en terwijl ze de rumoerige leerlingen op de achtergrond hoorde... kwam Martin Small binnen. Lisanne hield ervan dat iemand de les kwam verstoren, zeker iemand met een camera. Ze dacht gelijk vol enthousiasme *‘misschien kom ik*

wel in één van zijn programma's.

‘Hé, dat is Martin Small!’, Lisanne riep zo hard ze kon. Tussen alle leerlingen stond Anne vol spanning te wachten. De klas van Anne was meegekomen, dus Lisanne vond het niet opvallend dat Anne er ook bij stond, alleen het was op zijn minst vreemd dat ze vooraan stond.

‘We zijn op zoek naar Lisanne Jansen’. Martin Small zag dat Lisanne zich wild schrok, omdat ze wel een beetje een idee had waarvoor hij kwam. Anne had nog steeds niets door, zo erg was ze geschrokken. Hij had de brief in zijn hand en aangezien Anne het niet kon, moest Lisanne uitleggen waarom zij en Anne de brief hadden geschreven. Een maand ervoor hadden de meiden nog zitten twijfelen of ze bovenaan de brief met grote koeienletters zouden zetten: DIT IS EEN NOODKREET. Anne vond dat ze dat moesten doen, Lisanne twijfelde, dus ze zouden kop of munt gooien en gooiden kop, en dus besloten ze het erboven te zetten, zoals afgesproken. Langzaam begon er iets te dagen. Lisanne kwam helemaal niet meer uit haar woorden, en kon ook niet uitleggen waarom ze fan van Joanie waren. Martin Small begeleidde de meiden en de klassen naar beneden. Anne en Lisanne lachten zoals ze nog nooit gelachen hadden en ze bleven elkaar aankijken. Voor het godsdienstlokaal bleven ze staan. ‘Leg even in een paar regels uit waarom jullie fan van Joanie zijn.’ Dat lukte voor geen meter, want dat was gewoon niet uit te leggen. Martin zei dat hij een ontmoeting niet zomaar kon regelen, dus de meiden waren voor een moment teleurgesteld. Martin Small gaf de cd ‘PRAY’ aan Anne en Lisanne, maar die hadden ze al, natuurlijk.

‘Ik heb een grote verrassing voor jullie?’

‘WAT?!’ zeiden ze in koor.

‘Jullie mogen mee naar de Amsterdam Arena, en daar is Joanie op jullie aan het wachten.’

Wat Anne toen voelde is onmogelijk te beschrijven. Al die tijd had ze op dit moment gewacht, het moment dat ze haar grote ‘vriendin’ ging ontmoeten. Ze lachten, ze gilden en gingen helemaal uit hun dak.

‘Ik kan het niet geloven’, Lisanne voelde blijkbaar aan wat Anne ook voelde. Het was ongelooflijk. Alle leerlingen kwamen om de meiden heen staan en ze vonden het heel cool. Lindsey was mee om de meiden te begeleiden. Daar zaten ze dan, in de witte golf van Martin.

De verhalen barstten los en Anne was heel eventjes niet meer dat stille meisje van altijd.

Ze was diep gelukkig en heel erg gek aan het doen met Lisanne. Hun harten begonnen steeds harder te kloppen, want wat moesten ze eigenlijk tegen Joanie zeggen, terwijl ze helemaal niet zo goed Engels konden spreken? Ze reden een weg op vlak bij de Arena, waar alleen mensen van de EO mogen komen en tegen de bewakers zei Martin 'ik kom even wat spullen brengen'. Die spullen waren Anne en Lisanne. In de kantine kregen de meiden wat te drinken. Ze moesten wachten. Toen ze net de kleedkamer van Joanie binnen gingen om heel even te kijken, botste Lisanne bijna op tegen een van de bandleden van Audio Adrenaline.

'Excuse me'.

Daarna gingen de meiden het stadion binnen, Martin zei dat ze ergens mochten gaan zitten en dat ze opgehaald zouden worden als het zover was. Ze moesten wachten.

'Wie weet kunnen we de soundcheck van Joanie ook meemaken, wat zou dat cool zijn!' Lisanne zat te klappertanden van de zenuwen. Na drie kwartier wachten kwam de soundcheck van Audio Adrenaline. 'Do you know if Joanie St. John is here yet?' galmde het door het stadion. Ze moesten heel lang wachten. Na twee uur kwamen Bernard en Martin naar de meiden toe.

'Joanie heeft haar vliegtuig gemist en zal waarschijnlijk pas vannacht of morgenochtend aankomen op Schiphol'. Anne liet geen traan, ze slikte een keer. De hoofdbaas van de EO was aan het bellen met de hoofdbaas van de KLM om een vliegtuig te regelen, omdat niet eens meer zeker was of Joanie het zou gaan halen om op de EO-jongerendag een concert te geven. Ook Lisanne liet geen traan. Het was een droom die altijd al te mooi had geleken om waar te kunnen worden. Het filmpje van Martin was voor niets geweest.

'Het eerste plan was dat ze op jullie school zou komen en jullie compleet zou verrassen. Plan twee was dat jullie haar op Schiphol zouden gaan halen. Maar omdat ze het vliegtuig heeft gemist, was het plan gewijzigd en moesten jullie hier op haar wachten. Plan B is nu dat jullie haar morgen ontmoeten, backstage.'

Lindsey regelde backstage kaarten en legde de bedoeling uit, dat ze zich de volgende dag om tien over tien backstage zouden melden.

Daar zouden Martin en de camera's klaar staan en zou de ontmoeting ook op de schermen te zien zijn.

Anne besepte helemaal niet dat ze Joanie de volgende dag zou ontmoeten als onderdeel van de EO-jongerendag. Gelukkig had Lianne alles onthouden van wanneer ze zich moesten melden, want Anne had er niets van onthouden. De man die eigenlijk de opdracht had gekregen Joanie op te halen, bleek de meiden terug naar school te brengen. Daar waren ze dan, fietsend in de regen naar Lianne's huis. Ze praatten tot in de nacht en konden niet slapen van de spanning, ook omdat hun Engels nog maar zo gebrekkig was, omdat ze niet wisten hoe ze zouden moeten communiceren met de persoon waar ze op dat moment het meest om gaven, en die ze daarna misschien nooit meer zouden zien.

Om kwart over zes stonden ze die dag al op. Een tijdje later stonden Jan en Peter ze al op te wachten, terwijl de meiden nog niet helemaal klaar waren, maar de bus wel zo vertrekken zou. Om half negen haastten ze zich naar hun plaatsen: 1^e ring oost, vak 119. Joanie had net om acht uur haar soundcheck gehad. Na de opening kwamen de meiden tien minuten te vroeg op de afgesproken plek. Anne vond het zo cool dat ze backstage mochten en dat ze een speciaal pasje hadden. Ze voelde zich heel even speciaal. Het was koud en de spanning was om te snijden. Er stond een grote bus en Lianne was zo moedig om achter de bus te kijken. Daar stond ze dan, blonde krullen en mooi zoals altijd, maar Anne zag Joanie helemaal niet. Gelijk ging Joanie weer naar binnen, het was ook zó koud. Nadat *Mijn Jezus, mijn redder* werd gezongen, moesten de meiden en Martin Small in een kringetje gaan staan. Ineens kwam Joanie naast Lianne staan. Ze lachte naar allebei de meiden. Ergens in de verte zei Fred King dat ze zo'n noodkreet niet naast zich neer konden leggen. Toen begon Martin in het Nederlands te praten tegen de camera, en Anne voelde een steek van pijn, omdat Joanie het niet kon verstaan.

'We willen haar bedanken.' Anne had niet echt door dat er duizenden jongeren aan het meekijken waren, maar ze hoorde haar stem door het stadion galmen. Ze vond het Nederlands zo onzinnig klinken, nu Joanie niet wist wat ze zei.

'Voor al die mooie liedjes' Martin vulde het voor haar in.

‘En concerten uiteraard’ Lisanne volgde het allemaal niet meer en Anne ook niet.

‘Maar heeft het stadion eigenlijk ook zo’n zin in haar concert?’

Het hele stadion begon te gillen. Lisanne keek naar Joanie en barstte in tranen uit. Anne wist het ook allemaal niet meer, want ze wilde zo graag iets zeggen, maar door de camera’s kon ze het niet bedenken. Ze hadden een knuffelbeer voor Joanie, met een t-shirt en daarop een foto van de meiden.

‘...and when it’s close to me I think of Holland’, Joanie lachte en gaf de meiden een knuffel.

‘Dat ze dat zomaar doet bij mensen die ze niet kent’, zei Lisanne later tegen Anne. Lisanne omhelsde Joanie nog een keer en daarna rende Joanie naar het podium, haar beer afgevend. De meiden waren voor een moment overweldigd door alle emoties.

Het eerste liedje van het concert was ‘Omega’, daarna ‘Abba Father’ en toen zei Joanie in het Nederlands ‘dank je wel!’ Anne hoorde het pas toen ze thuis de herhaling keek, ze was zó van de wereld en ze wilde Joanie zo graag wat dingen vragen, maar ze wist ook niet goed hoe. Ook Joanie’s toespraak over *The comeback of Jesus* ging voor een groot deel langs haar heen, vanwege de vermoeidheid, terwijl het een van haar lievelingsonderwerpen was geworden. Daarna volgde ‘Come Quickly Lord’, gevolgd met Anne’s lievelingsnummer ‘I’ll Carry You. Daarna een nummer waar volgens Lisanne iedereen op zat te wachten, ‘You’re the Voice’. Het halve concert ging langs Anne heen, ze was ook zo moe, ondanks dat ze erg hield van het gedeelte waarin Joanie ging vertellen over geen seks voor het huwelijk. Dat vond Anne nog het allermooiste aan Joanie, want Joanie had ervoor gezorgd dat zij ook een standpunt had ingenomen, dat ze geen seks voor het huwelijk wilde. Anne had erg veel respect gekregen voor het wachten van Joanie, die ook nog steeds aan het wachten was op haar ware ‘Jakob’. Toen kwam er plotseling een nummer die niet bekend in Anne’s oren klonk, het nummer ‘Stand’ en dat maakte wel indruk op Anne, zodat ze dat nummer als enige van die dag onthouden zou. Vlak voor het laatste liedje gingen Anne en Lisanne snel weer backstage, met fototoestel en al, waar Anne natuurlijk niet aan gedacht had. Zodra het concert afgelopen was snelden ze naar beneden, en